

לא אויבים

הפורום הגלובלי השיתופי

מאמר מקדים לחיבור של אדי דה
"לא אויבים"

בחיבור הבא, ידיד-העולם אדי דה קורא לתהליך גלובלי חדש, שלדבריו ייתן "כוח משילה" לעיקרון של אחדות קיימת מלכתחילה. כיצד יקרה הדבר? זה דורש, כפי שהוא אומר, "כלי" שיאפשר לכלל האנושות להפוך למאורגנת-עצמית ולמנוהלת-עצמית. הוא קורא לכלי הזה, שטרם רקם עור וגידים, "הפורום הגלובלי השיתופי".

הצורך בפורום גלובלי שיתופי כזה נובע מכך שאין שום ארגון גלובלי שקיים היום המסוגל להתמודד באמת עם המורכבות של מצב העולם. אמנם ארגונים גלובליים, כמו ארגון האומות המאוחדות, נוסדו לאחר מלחמת העולם השנייה, אך הם לא היו מסוגלים לפעול לטובת הכלל בצורה יעילה, בשל הפרדיגמה השלטת – זו של קבוצות נפרדות הדנות בהסכמים שיגדילו את האינטרסים של כל אחת מהן. טובת הכלל (של האנושות ושל העולם בכלל) היא לפיכך כפופה למטרות של החלקים הנפרדים.

בעולם הנוכחי, בני האדם פשוט סובלים את המצב הזה, או מנצלים אותו, או שניהם גם יחד. לפיכך, שינוי תודעתי הוא הכרחי, מתודעה של נפרדות ותחרותיות ללקיחת אחריות לכלל.

בחיבור הזה, (וביתר פירוט) בספרו "לא-שניים זה שלום", אדי דה מתאר איך הפורום הגלובלי השיתופי יהיה הביטוי של "כולם-יחד-בבת-אחת" -- כלומר, העוצמה והפוטנציאל של האנושות כשהיא מתעוררת והופכת ערה לעצמה כמשפחה אחת, אפילו כ"מערכת" אחת, הקיימת באחדות עם (ובאחריות על) כל מערכת-כדור-הארץ.

פורום גלובלי שיתופי כזה יספק מבנה מוסדי שיש בכוחו להביא את האמת של אחדות קיימת מלכתחילה אל תוך החיים כעיקרון-פעולה, ובכך להחזיר למערכת כדור-הארץ (האנושית והלא-אנושית) את היכולת היצוקה בה של תיקון-עצמי וארגון-עצמי. לסיכום, הפורום הגלובלי השיתופי יתמודד עם הנושאים שמשפיעים על כדור הארץ בכללותו – באמצעות תהליך שיתופי גלובלי של משילה-עצמית של כלל האנושות.

קרולין לי

לא אויבים

מאמר מאת אדי דה

הדפוס של עולם הפוליטיקה שהוצג עד היום בעוצמה הולכת וגוברת עם הזמן—ועם התוצאות הכי הרסניות במאה ה-20, עם שתי מלחמות עולם הרסניות וכל שאר המלחמות עד ימינו—הוא מבוסס על הרעיון והדפוס של קטבים הופכיים. לפיכך, השיטה הפוליטית המקובלת היא או שההפכים נלחמים זה בזה או (אחרת) מנסים למצוא איזושהו הסדר אחד עם השני.

כפי שאברהם לינקולן אמר: "בית המפולג נגד עצמו לא יכול לעמוד". אם מערכת העולם מבוססת על הפכים, היא באופן בלתי נמנע תשמיד את עצמה—על ידי יצירת כאוס לאורך שורות מפולגות (או הפכים הדדיים).

כבר היו (ובלי ספק עוד ימשיכו להיות) הרבה מאמצים ליצור איזושהו סוג של פתרון עולמי (או שלום עולמי) על ידי הבאת הפכים להיות ביחד. אבל כל מאמץ כזה נדון לכישלון. מאמץ שכזה לא יכול להצליח. זה פשוט בלתי אפשרי, מהבחינה ה"פיזיקלית" של ענייני האנושות, שגישה כזו תצליח.

לא ניתן להשיג אחדות על ידי שילוב של הפכים. אחדות היא המצב האפריורי, המצב שהוא קיים תמיד מלכתחילה. אחדות אפריורית (קיימת מלכתחילה) גורמת לכל הופכיות להפוך למיותרת. לפיכך יש להפעיל את האחדות האפריורית, במקום המשך כלשהו של הדפוס של הפכים.

מצב העולם הגיע כיום לנקודה שבה אין למה לצפות יותר מאשר לקריסה הגלובלית שהופכיות תניב בהכרח. לפיכך, זהו הרגע הקריטי לעצור את משחק ההפכים בתחום פוליטיקת העולם. מוכרחים להחליף את משחק ההפכים בפוליטיקה של אחדות קיימת מלכתחילה—באמצעות הפורום הגלובלי השיתופי של כולם-יחד-בבת-אחת. זהו צורך הכרחי מוחלט. אחרת, משחק הקטבים ההופכיים עומד להפוך להרס מוחלט.

העיקרון של אחדות קיימת-מלכתחילה תקף לכל פועלי האנושות, ואפילו לאינטגריות של גוף האדם או אישיות האדם. אחדות היא אינה התוצאה של משחק של הפכים. אחדות היא המצב האפרורי (שקיים כבר מלכתחילה).

רק כאשר אחדות (או חוסר-ניתנות-לחלוקה) מהווה את עיקרון החיים, החיות, הפעולה, רק אז התוצאה היא אחדות. אם מניחים שמה שקיים זה פילוג (או הופכיות), התוצאה תהיה יותר פילוג. זהו חוק מוחלט. ברגע שזה מובן, זה מבהיר את כל מה שקשור לחיים נכונים ולפעולה נכונה.

ההתייחסות שלי לכל הנושאים האנושיים—שבהכרח כוללת את דבריי על פוליטיקה העולם—מבוססת על עיקרון היסוד הזה: המציאות עצמה היא אחדות שקיימת מלכתחילה. המציאות עצמה אינה ניתנת לחלוקה והיא נטולת אגו. לפיכך, חייבים לחיות את החיים בהתאם לטבע-העצמי של המציאות עצמה.

העיקרון המוחלט הזה הוא הבסיס לכל פיתרון לבעיות האנושיות. בלשונו של גנדי זהו "כוח-הנפש" או "כוח-האמת" כפי שהוא הבין אותו¹. זה חייב להיות הכוח שמאחורי כל מאמץ פוליטי—הכוח של אחדות הקיימת מלכתחילה. העיקרון של אחדות הקיימת מלכתחילה קובע מהלך פעולה שהוא (בהכרח) מכליל את כולם-יחד-בבת-אחת. מה שנחוץ הוא לא החיפוש אחר אחדות. אלא, מה שנדרש הוא היישום של הכוח של אחדות הקיימת-מלכתחילה. זהו העיקרון. וזה חייב להיות העיקרון המנחה של פעילות פוליטית. כיצד האנושות צריכה להתמודד עם מצב העולם? על ידי יישום העיקרון של אחדות הקיימת-מלכתחילה. ודרוש כלי כדי לעשות זאת. הכלי הזה הוא הפורום הגלובלי השיתופי. הפורום הגלובלי השיתופי חייב להפוך למיושן את משחק-ההפכים בעולם, את כל הקונפליקטים בין מדינות-לאום, את המאמץ לאמוד כוחות בין יחידות גדולות של מדינות-לאום כנגד יחידות אחרות כאלה, במטרה להשיג ניצחון אחת על השניה—דת אחת על פני דת אחרת, מדינת-לאום אחת (או קבוצה של מדינות-לאום) על פני מדינת-לאום אחרת (או קבוצה של מדינות-לאום) וכולי.

כל המאמץ הזה להביס את היריב המשוער הוא חוסר-שפיות. האנושות לא יכולה להרשות לעצמה להמשיך כך. האנושות חייבת להפסיק את זה. זהו הרגע הנחרץ בהיסטוריה האנושית שבו יש לעצור זאת, משום שאי שפיות כזו לא יכולה להמשיך מבלי להביא לתוצאה של הרס מוחלט. לפיכך, באמת שאין ברירה.

¹ המונח של גנדי היה "סאטיאגראהא", שלעיתים קרובות מתורגם כ"כוח-הנפש" או כ"כוח-האמת", והצביע על התעקשותו של גנדי שכוח האמת יכול (וצריך) לשמש כאמצעי בלתי-אלים לגרימת שינוי.

אלה ששומעים את מה שיש לי לומר על זה יבינו: חייב להיות יישום פעיל של ההבנה הזאת בכל רמה של חיי אדם, כולל כל עניין הקשור לפוליטיקה גלובלית ולנושאים סביבתיים. כל מה שקשור לבני אדם חייב לקבל התייחסות על בסיס יישום העיקרון של אחדות הקיימת מלכתחילה, דרך אמצעים המכלילים את כולם-יחד-בבת-אחת. זהו ביסודו עניין של לשים את עיקרון-האמת (או עיקרון-המציאות) של אחדות הקיימת-מלכתחילה לפעולה. וכדי לעשות זאת דרוש כלי, לא רק מילים.

זה לא עניין של להביא יחדיו קולקטיבים של קבוצות שונות—כמו ארגונים ממשלתיים וארגונים לא-ממשלתיים—כדי שישמע הקול של כל אחד מהם, וכך תנוגן מנגינת התווה של הפכים. אין זמן לעשות דבר כזה. חייב להיות כלי אחר—וכולם-יחד-בבת-אחת חייבים לנדב עצמם אליו ולהפוך להיות פעילים בתוכו.

האנושות חייבת להתעורר לאחדות האינהרנטית והמוטמעת שבה כשלם, ולא כמשחק של אילו הבדלים בכלל. על בני האדם לתפוס את ההבנה הזו של אחדות שקיימת מלכתחילה—ולפעול על פיה, באמצעות כלי הולם שהוא מלא באינטגרטי (יושרה) וכולו נכון. זהו הצורך המיידית הקשור בהקמת הפורום הגלובלי השיתופי.

בכל מקום בו נעשית פעולה כנגד כוח או ישות כלשהי הנחשבים כיריבים, המאמץ ייכשל. אולי יגרמו כמה שינויים—אבל, בסופו של דבר, הכל יישאר כפי שהיה, משום שהעיקרון מלכתחילה הוא של נפרדות.

כמו כן, כל אסטרטגיה שמפותחת כאופוזיציה לכוח כלשהו, בהכרח תיכשל. העיקרון היחיד שיכול להצליח מבחינה פוליטית הוא זה שבו אין יריב ואין חיפוש אחר הבסת היריב, ולפיכך, אין שום מאבק. פוליטיקה אנושית נכונה היא פשוט עניין של ביצוע—או אישוש או יישום—של העיקרון של אחדות שקיימת מלכתחילה.

פעילות כזו אינה מניחה יריבות. היא אינה מערבת את עצמה בפילוג-עצמי. כתוצאה מכך, היא לא תיכשל. ובניגוד לכך, כל מה שמניח פילוג-עצמי ייכשל. הוא רק ייצור פילוג נוסף. לפיכך, הסוג היחיד של פעילות פוליטית שייתכן שתוכל להשיג הצלחה בסופו של דבר, היא פעילות המבוססת על (1) ההנחה של אחדות שקיימת מלכתחילה ועל (2) היישום של אחדות שקיימת מלכתחילה באמצעות כלי מתאים.

אין אף אחד "אחר". אין שום יריב. הפורום הגלובלי השיתופי הוא אמצעי לעקיפת כל ניגודים, כל יריבות, וכל המשחק המבוסס על קיום ניגודים. במקומם יש להניח שאין ניגודיות, אין אויבים ואין יריב שצריך להביסו. יש רק העובדה האינטרניסית (המוטמעת) של אחדות שקיימת מלכתחילה. פוליטיקה נכונה היא פשוט לפעול על הבסיס הזה.

זה מה שהפורום הגלובלי השיתופי חייב לעשות. וזה מה שצורת האקטיביזם הגלובלי שאני מתאר חייב לעשות. כך עליו לפעול: אין אויבים, אין משחק בניגודים, ו(לפיכך) אין שום אסטרטגיה ביחס ליריב משוער—בכלל.

זהו העומק שבשורש אקטיביזם שכזה—ללא הרף להניח אי-נפרדות, אחדות שקיימת מלכתחילה, חוסר יריבות, חוסר פילוג-עצמי. זו האסטרטגיה המועילה והנכונה היחידה. זו איננה אסטרטגיה מחפשת-מטרה. זה עניין של יישום המציאות האפרורית (הקיימת מלכתחילה), במקום חיפוש מציאות אחרת. כזו היא ההבנה הייחודית שהיא שורש כל תבונה אמיתית.

כאשר אני מדבר על פוליטיקה, אני מסתכל על זה בהקשר של האנושות-כמכלול—לא במונחים של נסיבות כלשהן שהן שליליות, מלאות ניגודים ומבקשות להשיג סוג של ניצחון על פני מתנגד, יריב או אויב. הנחת היסוד שאומרת שאין אויב היא חיונית לפורום הגלובלי השיתופי. הפורום הגלובלי השיתופי חייב להיות כולל-כל באופן אינטרניסי ויש משמעת הדרושה לשם כך, משום שהדפוסים של בני האדם יהיו בעלי נטייה להבעת דעות מנוגדות, גישות שונות, ולרצות רק לשבת ולדבר על כך. לא צריך להיות שום דיון מסוג כזה. אין לזה קשר לכלום.

אין כלום מלבד המציאות עצמה—המכלול שקיים כבר מלכתחילה, השלם שאינו ניתן לחלוקה. זהו הבסיס לכל פעולה נכונה. כל פעולה אנושית נכונה חייבת להיות מבוססת על ההבנה הזו.

באחד האופנישאדים (כתבי הקודש ההודים) נאמר כי היכן שיש "אחר" עולה פחד.² ברגע שסוברים "הבדל", ברגע שסוברים "נפרדות", ברגע שסוברים "יריב", יש פחד—או הגישה של הפרדתיות, של שימור-עצמי, של פילוג-עצמי. לא להניח "אחר" הוא העיקרון החיוני שיביא לאנושות חירות. היכן שלא סוברים "אחר", מתעוררת האמת.

² בתרגום של ראדאקרישנאן את האופנישאד של ברדארניאקה, המשפט הזה מתורגם כך: "ודאי הוא כי הפחד עולה מן השניות", וכאן "שניות" במובן של "אחרות".

זו החשיבות של כותר הספר "לא-שניים זה שלום". מה שאני מתאר בספר ההוא זה לא רק שיטה לחיפוש שלום. כל שניות ("שניים-יות") היא חיפוש אחר מטרה—כולל המטרה של שלום, שאנשים אידיאליסטים רוצים למצוא יום אחד. מה שאני מציע זה לא אידיאליזם. אלא, זהו ריאליזם מושלם—ביחס לפוליטיקה, וביחס לכל תחום אחר של חיי אדם. ריאליזם כזה כולל חוסר-סברה אינטנסיבי באשר ל"אחר" ול"בעיה". ריאליזם כזה הוא סברת ה"לא-שניים"—מאומצת ביסודיות והופכת לבסיס לפעולה. הפעולה הזו היא מאופיינת על ידי אחדות מלכתחילה—לא החיפוש אחר אחדות, אלא ההוויה (או ה"יש-יות") של אחדות.

כזה הוא הבסיס הנכון לכל אקטיביזם אנושי. למעשה, זהו הבסיס לכל פעולה בכל תחום של חיי אנוש. וההבנה הזו היא הדרך להפוך הכל לנכון, עתה ובעתיד. זהו אמצעי-התבונה שיכול (וחייב) להיות מיושם במקרה של כל תהליך אנושי. לפיכך, הוא יישומי לגבי הכל—כולל האפשרות הכוללנית ביותר, שהיא התפקוד הנכון של האנושות-כמכלול.

זוהי קריאה לכולם להתעורר להבנה אינטרינסיט (מהותית). אין מדובר בלנסות למשוך אנשים בתור אגואים, או לנסות לקבץ את כולם יחד, עם כל ההבדלים שלהם, פשוט לדבר על הדברים. זה לא שום דבר דומה לזה. מדובר על עקיפה מוחלטת של כל זה. כל זה ייכשל. זה בזבוז זמן—ואין זמן לבזבוז. אלא, הקריאה הזו לכולם היא לסבור את אינטואיציות-האמת האינטרינסיט (או אינטואיציות-המציאות) הטבועה בכל אחד, במקום לפנות לאנשים כאגואים-צרכנים או אגואים-במקומות-גבוהים.

העיקרון של אי-אלימות הוא עיקרון אידיאליסטי של איך לפעול ביחס ליריב. מה שאני מדבר עליו הוא לא זה. העיקרון של "לא-שניים זה שלום" הוא לא עיקרון ביחס ליריב. למעשה, זה בדיוק מה שהוא לא. לפיכך, העיקרון של "לא-שניים זה שלום" הוא לא רק העיקרון של אי-אלימות, למרות שהוא לחלוטין ובמהותו בלתי-אליים. בשורש יסודו העיקרון של "לא-שניים זה שלום" הוא לא להשתמש בשום שיטה שסוברת יחס ליריב.

כל פעולות שנעשות ביחס ליריב—אפילו אם הן לא אלימות לכאורה—הן אלימות במובן מסוים. צריך להבין את זה. כל מאבק עם יריב הוא סוג של אלימות, אפילו אם הוא נעשה בדרך לא-אלימה.

הגישה של "לא-שניים זה שלום" (והפורום הגלובלי השיתופי בתור האמצעי שלה) אינה כזו. זה לא מאמץ ביחס ליריב. זה פשוט כולם-יחד-בבת-אחת הופכים מגשימים-עצמית, אוכפים-עצמית, מושלים-עצמית, מתקנים-עצמית, מיישרים-עצמית, מארגנים-עצמית, לא עומדים מנגד לשום דבר. זה המכלול-כולו-בבת-אחת מארגן את עצמו, כפי שייעשה בהכרח כאשר המכשול המונע את תהליך הארגון-העצמי הזה מלהתרחש ייעלם.

לפיכך, ניגודים הם אלו שמונעים מתהליך הארגון-העצמי לקרות. הרעיון של "הבדל" הוא שמונע מהאנושות מלארגן את עצמה, מלתקן את עצמה ומליישר את עצמה. זהו זה. ההנחה של "הבדל", ההנחה של ניגודים, של יריבים, של מאבק הכרחי, של חיפוש אחר אחדות, של לנצח כוח כזה או אחר שמנוגד לשלך—זה מה שלא בסדר.

זוהי ההבנה הייחודית שאנשים חייבים לתפוס. חוסר ההבנה הזו היא הסיבה מדוע האנושות מביסה את עצמה. זו הסיבה לכך שמטרות נעלות נכשלות. זו ההנחה של "הבדל", ההנחה של "אחר", ההנחה של "עדיין לא—ולפיכך יש לחפש".

במילים אחרות, ההנחה של אגואיות—או ההנחה של נפרדות והפעולה של הפרדה— היא האשמה שמכשילה את כל מאמצי האנושות. אגו הוא יוצר ה"הבדל". אגו הוא הנטייה להפריד. אגו בסופו של דבר נמנע מיחסים, מרחיק את עצמו מן ה"אחר". לפיכך, חייבים לזנוח את עיקרון הפרדה. אין לו שום קשר לשלום. אין לו שום קשר לתיקון המצב האנושי.

כל פעולה המבוססת על ההנחה של "אחר" או של "הבדל" בהכרח תיכשל. פעולה כזו מייצרת רק מאבק, לא אחדות. למען האמת ניתן לומר כי העולם כולו עסק בפעילויות הפוליטיות שלו במחיר של הריסת האחדות הגלובלית. ארגון האומות המאוחדות פועל על בסיס כזה של הפכים או הבדלים. הוא מבוסס על הבאת מתחרים או יריבים יחד לאותו מקום, בו הם ממשיכים להיות יריבים ומתחרים זה בזה. הם יושבים ומדברים, אבל אין לשיחות כאלה שום קשר לשלום או לאחדות או לרווחה של האנושות כמכלול. שיחה לעולם לא תשיג שלום, אחדות או רווחה.

הפורום הגלובלי השיתופי הוא גוף מאוחד במהותו, המייצג את כולם-יחד-בבת-אחת. לפיכך, אין בו שום הבדלים. הוא לא ועידה של אומות. הוא פשוט כלי-העבודה לשלמות (או למכלול) המאוחדת מלכתחילה של האנושות, והוא לא מניח שום הבדלים.

לפיכך, חייבים להשאיר את כל השלטים ותגי-השמות בכניסה. אתה לא מכניס איתך את תגיות מדינת-הלאום שלך (או כל תגית אחרת) פנימה. אין אנשים "רמי מעלה". אין שום הבדלים. אין שום סטטוס. כולם משרתים את הכלל.

זה לא רק אידיאליזם. זו המציאות בפעולה. זהו הכרח מוחלט. ותמיד היה—אבל מעולם לא הובן בהקשר של האנושות-כמכלול, משום שהאנושות-כמכלול מעולם לא נאספה יחדיו קודם. המפגש של כלל האנושות הוא עניין יחסית חדש. לפיכך, בפורום הגלובלי השיתופי לא ייתכן שמדינות שונות, תרבויות שונות, גזעים שונים, כל אחד מהם יאמר את דברו, תוך ניסיון לקדם את האינטרסים שלו. הבסיס להתאגדות יחדיו חייב להיות העיקרון של השלמות האנושית כאחדות קיימת מלכתחילה—וכך לא מביאים שום הבדלים לשולחן, אלא מביאים את הנושאים הדורשים טיפול המשותפים לכל, וביחד פותרים את הבעיות האלה על ידי פעולה המתאימה לכל נושא מסויים.

כדי לעשות זאת, חייבים לזנוח את כל הסברות בדבר "הבדל". זהו העיקרון של הפורום הגלובלי השיתופי.

כפי שכבר תארתי, העיקרון של "אחדות קיימת מלכתחילה" כאמצעי פוליטי הוא לא שווה לעיקרון של התנגדות בלתי-אלימה ליריב. זה שונה לגמרי—ואת השוני הזה צריך להבין. מה שאני מתאר הוא משהו חדש. הוא לא דומה לשום דבר שכבר הוצע או בוצע בעבר. ניתן למצוא קשרי אהדה בהסטוריה של מאמצי האדם להגיע לשלום, אבל העיקרון של אחדות קיימת מלכתחילה אינו דומה לשום עיקרון קודם להשגת שלום. יש להבין לעומק את מה שייחודי לעיקרון של האחדות הקיימת מלכתחילה וליישמו באינטנסיביות. ■

קטעים מתוך "אחדות קיימת מלכתחילה: הבסיס לציוויליזציה אנושית חדשה", מאת חבר-העולם אדי דה

פורום על ידי Is Peace 723, הוצאה לאור של The Adi Da Foundation Press
(3301 West Fullerton Ave., Chicago, IL 60647 USA)
www.priorunity.org